

Η ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΩΣ ΑΡΕΤΗ

Δημήτρης Κ. Μπάκας

Κάθε αρετή είναι μια εσωτερική δύναμη, που αντιπαλεύει ένα ελάττωμα. Αρετή είναι μία επίκτητη ψυχική δύναμη και αποκτιέται με διαρκή, δια βίου συνήθως, άσκηση. Μια πραγματωμένη αξία μας, την οποία πιστεύουμε ως απαραίτητη για τη ζωή μας. Εάν δεν πιστεύουμε ότι κάτι αξίζει δεν το επιδιώκουμε με συνέπεια να εκφυλίζεται, ως αξία και να αγνοείται.

Πολλές φορές είναι πολύ δύσκολη η κατανόηση μιας αρετής. Αυτό συμβαίνει και με την **αγνότητα**. Είναι μια έννοια συνήθως πολύ δύσκολη για να τη συλλάβει ο νους μας ή υπερβολικά **απλοϊκή** που θεωρείται ξεπερασμένη! **Θα πρέπει να τη νιώσουμε ολιστικά, ειδικά δεν έχουμε τρόπο να διακρίνουμε το νοθευμένο και το μιαιρό από το αγνό, το καθαρό, το αμόλυντο.**

Αγνό είναι εκείνο που είναι **καθαρό**, χωρίς κηλίδες, δίχως λεκέδες και βρωμιά. Αλλά το αγνό, αποσταγμένο 100% – καθαρό νερό είναι **πόσιμο; Ασφαλώς όχι!** Το νερό είναι καθαρό, αγνό-πόσιμο, όταν είναι χωρίς μικρόβια, δίχως χλώριο και μεταλλικά άλατα. **Η απόλυτη αγνότητα είναι ανέφικτη!** Στη γενική περίπτωση το μόνον που μπορούμε να κάνουμε να έχουμε **υγιεινή αγνότητα**. Μόνο το κενό είναι καθαρό, αλλά το κενό δεν είναι τίποτα. Κάθε ύπαρξη είναι μία «**κηλίδα**» στο άπειρο κενό!

Η βία και ο καταναγκασμός, μας ταπεινώνουν και μας εκχυδαΐζουν δίχως την **αθωότητα**. Η **αγνότητα** είναι ο **τρόπος να μην βλέπει κανείς το κακό εκεί που δεν υπάρχει**. Ο διεφθαρμένος βλέπει παντού το κακό και χαίρεται! Ο αγνός το βλέπει, όπου υπάρχει και τότε υποφέρει στον εγωισμό, στη μοχθηρία. Η καρδιά είναι αγνή, και μόνον αυτή μπορεί να μας **εξαγνίσει**. Διεφθαρμένο είναι ό,τι κάνουμε με μισή ή κακή καρδιά, γι' αυτό **δεν είμαστε απόλυτα αγνοί** σχεδόν ποτέ!

Το να είσαι αγνός σημαίνει να είσαι **ανόθευτος**. Η ανθρώπινη αγνότητα δεν είναι απόλυτη. Ούτε όμως και η **μιαρότητα μέσα μας είναι απόλυτη**. Η γνώση πως **δεν είμαστε αγνοί** προϋποθέτει τουλάχιστον μία **κάποια ιδέα** ή ένα κάποιο **ιδανικό αγνότητας** που επιδιώκουμε στη ζωή μας!

Η αγνότητα δεν είναι κάποια προαιώνια ουσία ούτε ένα χαρακτηριστικό, που έχει ή δεν έχει κανείς. Είναι το αποτέλεσμα μιας διεργασίας **εξαγνισμού και εξιδανίκευσης**. Είναι ένας **ορισμένος τρόπος αγάπης!** Μία αγάπη **απελευθερωμένη από το εγώ, όσο** το δυνατόν είναι εφικτό.

Το **εγώ είναι αγνό όταν έχει καθαρθεί**. Το να αγαπάς αληθινά σημαίνει ότι καταφάσκεις στην αποχή από τον έλεγχο επάνω στον άλλον. Τότε βρισκόμαστε στην **ευφροσύνη και ανιδιοτελή αποδοχή**. Ποιος δεν θα αγαπούσε αν υπήρχε ελπίδα για κάποιο κέρδος ή όφελος; **«Ο εγωισμός είναι η πηγή κάθε κακού!** Αυτός διαφθείρει την αγνότητα των κινήτρων» (Καντ). **Κανείς δεν κάνει το κακό για το κακό, αλλά μόνο γιατί τον ευχαριστεί, πράγμα που θεωρείται καλό από εκείνον!**

Μία πράξη **αγνής και ανιδιοτελούς αγάπης απαιτεί κόπο και προσπάθεια**, γι' αυτό είναι **αρετή**. **Αγνότητα** είναι αυτό που επιτρέπει την αγάπη να είναι **η αρετή, που αντικαθιστά όλες τις άλλες!** Δεν πρέπει να συγχέουμε την αγνότητα με τον ασκητισμό, τη σεμνοτυφία ή τη σεξουαλική αποχή. **Αγνότητα** υπάρχει κάθε φορά που η αγάπη **παύει να είναι νοθευμένη από συμφέρον**. Όταν η αγάπη είναι **ανυστερόβουλη**. Μπορούμε να αγαπάμε αγνά την **αλήθεια, την ομορφιά, το αγαθό, τη δικαιοσύνη και όλες τις αρετές. Ακόμα τον σύντροφό μας, αρκεί να μας γεμίζει αγάπη**. «Αγνότητα είναι η δίχως σεξουαλικό πόθο αγάπη» (Βέλ).

Όχι βέβαια πως δεν έχουμε το δικαίωμα να αγαπάμε τον εαυτό μας! Πώς θα μπορούσαμε να αγαπάμε τον πλησίον μας, όπως τον εαυτό μας; **Το εγώ δεν είναι μισητό. Ο εγωισμός το κάνει μισητό**. Κακό δεν είναι να αγαπά κανείς τον εαυτό του. **Κακό είναι να αγαπά μόνον τον εαυτό του και να αγνοεί το καλό του διπλανού του**. Κακό είναι να αδιαφορεί για τον πόνο του άλλου. Να μη διστάζει να τον βλάψει και να τον ταπεινώσει για να ευχαριστηθεί ο ίδιος. **Να παίρνει χαρά αντί να μοιράζεται τη χαρά!** Αγνότητα είναι **φιλία και αγάπη**: Να αγαπάμε τον άλλον αληθινά ως πρόσωπο που σεβόμαστε και τον υπερασπιζόμαστε, ακόμη και ενάντια στον πόθο μας. Υπάρχει η αγάπη που ζητάει να παίρνει, αλλά αυτή **δεν είναι η αγνή αγάπη**.

Παραμένει γεγονός ότι όλες οι θρησκείες διατηρούν τη διάκριση της αγνότητας ανάμεσα σε αυτό που **επιτρέπει** ο νόμος, που είναι καθαρό και σε εκείνο που **απαγορεύει** και τιμωρεί και είναι **μιαρό**. **Ιερό** είναι, καταρχάς αυτό που κινδυνεύει να βεβηλωθεί. Και όντως η αγνότητα μάς δίνει τη δυνατότητα να **πλησιάζουμε το ιερό!** Φυσικά αγνότητα δεν σημαίνει ότι γινόμαστε άγγελοι! Υπάρχει μια αγνότητα του σώματος, μια αθωότητα του σώματος ακόμη και μέσα στην ηδονή. Η αγνή ηδονή πλάι στην οποία η ηθική ίσως υπολείπεται! **Η αγάπη να εξαγνίζει Έρωτα!**

Γεγονός είναι πως η αγνότητα, στις μέρες μας αναφέρεται καταρχάς στο **σεξουαλικό πεδίο**. Υπάρχουν κορίτσια που μας γοητεύουν εξαιτίας κάποιου **υπαιτισσόμενου πόθου!** Μοιάζουν να κατοικούν περισσότερο τη νύχτα παρά την ημέρα. Ωστόσο βλέπουν καθαρά μέσα τους αυτό που δεν είναι σε θέση να κάνουν αβίαστα οι άνδρες. **Μια γοητεία που αγγίζει τον ευφρόσυνο πόθο.** Αυτό το κάτι που τόσο γοητεύει τους άντρες!

Είδαμε, όμως, και πολλά κορίτσια που φωταγόγησαν την εφηβεία μας και δεν είχαν βέβαια λιγότερη θηλυκότητα από τα άλλα, ούτε ήταν λιγότερο επιθυμητά! Ίσως μερικές φορές να ήταν περισσότερο. Ούτε με λιγότερες επιθυμίες. **Είχαν, όμως, και φαινόταν πως έχουν αρετή να πουν ότι αυτό το ελκυστικό σώμα είναι λουσμένο στο φως! Φως μέσα στο φως. Δες μήτε ο έρωτας μήτε το αίμα τους μπορούσαν να το μιάνουν!** Ήταν η αγνότητα της ζωής! **Η ζωή που δονούσε τις φλέβες τους σαν ξέσπασμα κάλλους!**

Η αγνότητα είναι η **αγάπη που δίνει**. Αγαπάμε αληθινά αγνά σημαίνει να δίνουμε. Μοναδικό παράδειγμα η **αγάπη των Γονιών για τα παιδιά τους!** Το είχε επισημάνει ήδη ο Όμηρος! **«Ο γονιός δέχεται με ευχαρίστηση μόνον μια «προσβολή»: να γίνουν τα παιδιά του καλύτερα από εκείνον».** Δίνει τα πάντα για τα παιδιά του. Απογυμνώνεται από κάθε απαίτηση. Η έκφραση της **απόλυτης ένδειας: η μητέρα** στο προσκεφάλι του παιδιού της! Δεν έχει τίποτα στην κατοχή της, αφού το παιδί της είναι το παν και το παιδί της δεν το κατέχει, δεν είναι κτήμα της! «Θησαυρέ μου» μουρμουρίζει και νιώθει «απογυμνωμένη» όσο ποτέ! Τέτοια **απογύμνωση έχει μόνον ένας Άγιος!** Αγάπη χωρίς να αποζητιέται τίποτα: **Η αληθινή αγάπη, η μόνη αγάπη που είναι αγνή. Η αρετή της θηλότητας.**

Θαρρούμε δεν είναι πλεονασμός και αξίζει να επαναλάβουμε συνοπτικά για την ανεκτίμητη **αρετή της θηλότητας**. Είναι συνώνυμη με τη **γλυκύτητα** και την **πραότητα**, αναγνωρίζεται ως ένα είδος **γυναικείας ποιότητας**. Μια **δύναμη δίχως σκληρότητα**. Μια **αγάπη δίχως θυμό**. Το αντίθετο της ωμότητας, της επιθετικότητας, της βαρβαρότητας. Γαλήνη εσωτερική, χωρίς μίσος ή αναισθησία. Η επιθετικότητα και ο θυμός δείχνουν αδυναμία, όπως και η βία όταν είναι ανεξέλεγκτη. Μόνον η **θηλότητα είναι η δύναμη που μπορεί να μας κατευθύνει προς το αγαθό** και γι' αυτό **είναι αρετή**.

Δύναμη ειρηνική, και γλυκιά, πλήρης υπομονής και προσήνειας. Είναι αυτό που περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο μοιάζει **με την αγάπη**, περισσότερο και από τη γενναιοδωρία, που θέλει να κάνει καλό στον άλλο, και τη συμπόνια, που πονά με τον πόνο του άλλου. **Αρνείται να τον βλάψει**. Είναι το **θάρρος δίχως βία**, αυτό που λέμε **κουράγιο!** Μια τελικότητα χωρίς κανένα άλλο σκοπό. **Η ύπατη πληρότητα και ολβιότητα.**

Η θηλότητα δεν πρέπει να συγχέεται με τη θηλυκότητα, όπως και η αρρενωπότητα με το θάρρος και την ανδρεία. Η θηλυκότητα και αρρενωπότητα είναι προτερήματα και επιτηδειότητες. Ήτοι δυνάμεις άλλης υφής. Δεν είναι ελαττώματα, αλλά οπωσδήποτε δεν είναι αρετές με την έννοια ότι κατευθύνουν το πράττειν προς το αγαθό. **Η θηλότητα είναι καλωσόρισμα, σεβασμός, άνοιγμα.** Γι' αυτό είναι **πιο κοντά στη σοφία**. Δεν υπάρχει σοφία και καμιά άλλη αρετή χωρίς ένα βαθμό υποχωρητικότητας. Ο σοφός φέρεται με ανθρωπιά και πραότητα. Ένα είδος αυθόρμητης **καλοσύνης!**

Μια αρετή ευέλικτη, υπομονής, αφοσίωσης και αρμοστικότητας. Το αντίθετο του αλαζονικού και ανυπόμονου, της ακαμψίας, της ανένδοτης και πεισματικής δύναμης, της προπέτειας και αυθάδειας. Πιο κοντά στην αυτοπειθαρχία και την επιβολή στον εαυτό. **Ενάντια μάλιστα στον εαυτό αν χρειαστεί.** Και η **αγάπη σημαίνει υποχώρηση, γι' αυτό είναι γλυκύτητα και δωρεά.**

Η θηλότητα (γλυκύτητα, πραότητα) συνιστά πεμπτουσία της **αρετής του συνπάρχειν**. Της ψυχικής δύναμης για ενεργή συμμετοχή, ώστε να δημιουργηθούν οι απόλυτα αναγκαίες συνθήκες, που όταν συντρέξουν λαμβάνει χώρα η μετάλλαξη και η μετουσίωση όλων των μερών σε μια σύνθεση με νέα χαρακτηριστικά. Τότε το **συνονθύλευμα μετατρέπεται σε ομάδα**. Τότε το όλον λαμβάνει μορφή και δικό του περιεχόμενο. Τότε υπάρχει η **ουσιαστική ανθρώπινη Κοινωνία**.

Τότε μπορούμε να μιλάμε για **Οικογένεια, Κοινωνία, Έθνος και Πατρίδα**. Είναι τότε που έχουμε ανεβεί στο επίπεδο της **ηθικής συνύπαρξης**. Τότε νοιώθουμε «τον άλλο, ως εαυτό». Τότε στην αξιοπρέπεια του άλλου καθρεφτίζεται η δική μας αξιοπρέπεια και κάθε περιορισμός δικός μας είναι έκφραση και αποδέσμευση **εσωτερικής μας ελευθερίας**. Τότε **αναδύεται η ρεαλιστική αγνή αγάπη**. Τότε τα προβλήματα γίνονται πιο ευεπίλυτα. **Ο θρίαμβος της αγνότητας! Η ανιδιοτελής αγάπη! Η αγάπη του ελέους. Ο Μοναδικός Θεός επί της Γης!**

Αυτή, πιθανότατα, είναι τελευταία πρόταση της ανθρώπινης Ηθικής.

Δημήτρης Κ. Μπάκας
14 Μαΐου 2021

